

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

G. NAEFF, E. J. GRATAMA SEN., B. D. H. TELLEGEN,
MEJ. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH.

FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 24.

DONDERDAG
3 MEI 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4.—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT.

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Bericht aan de oud-redacteuren.

Oud-redacteuren die nog in 't bezit zijn van jaargangen van het S.W., in het archief thuis behoorend, worden verzocht deze terug te bezorgen.

REDACTIE.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Weekverslag.
Vrije Studie.

Gedachten en Gedichten.

Lenteliedje, door A.
Recht, door S.

Vereenigingsleven.

Electrotechnische Vereeniging.
Technologisch Gezelschap.
Snjeuntojounsselskip „Frisia“.

Muziek.

Tannhäuser bij de Ned. Opera, door C.

Ingezonden.

Open brief aan de Redactie, door S.
Antwoord, door de Redactie.
Het Nederlandsch Studenten-Congres, door C. S.
Aan C. S. door T.

Feuilleton.

De Professor en 't Meisje, door B.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Weekverslag.

Mei brengt mooi weer en een enkele bruine strooheid van 't vorige jaar. De Phoenix heeft zijn blommetjes buiten gezet; men ziet de lieve kopjes wiegelen in de zon op het balkon. De trekvogels hebben met de komende zomerwarmte en onder de leiding van ons zeer geacht kroegbestuur hun koudere woonplaatsen opgezocht. Ze vonden deze ondanks de herboorte nog wat leeg. Toch was de eerste dag een goede ontvangst; men roemde allerwegen de warmte van de zon. De leeszaal is weer leeszaal, het dispuut ligt weer koud en verlaten ondanks professor Pekelharing en de trotsche maskaradepoppen en de ouderejaars heerschen weer op hun hooge onschendbare burcht. Maar is het genoeg onverdeeld? We zullen nog wel eens de gezelligheid van het winteroord gedenken. Edoch, het is toch veel beter zoo. Wel foei, de hooge heeren zaten daar zoo vriendelijk tusschen de anderen in. Kwam het wel te pas, dat wij ons verbroederd voelden, bv. met de kwebbelslobkous met het pijpje in de hoekmond, en dat wij tot afschrikwekkend voorbeeld van verveling dienden voor onze intelligente gokmachines (opwinden éénmaal in 't jaar, met wekker voor 5 uur 's nachts). 't Corps krijgt nu zijn karakter weer, dat verloren dreigde te gaan. Wij zitten weer op begrijpelijke afstanden en men heeft nu tenminste weer een pas noodig om tot een ander dan het eigen afgesloten kringetje toegang te krijgen. De eerstejaars siddereñ als van ouds voor een mogelijke moord op het achtertrapje.

Vrije Studie.

Nadat de heer Bernard Canter eenige opmerkingen over het hedendaagsch tooneel gemaakt had, waarin volgens hem niet genoeg gelegenheid aan Nederlandsche schrijvers werd gegeven om hun werken gespeeld te zien, las hij ons een van die miskende of liever misschien later dat zelfde lot beschoren zijnde werken voor: Het geheim van Polichinelle, een tragi-comedie in proza en verzen in 3 bedrijven.

Ofschoon de indruk op mij niet groot was, vooral ten opzichte van de bijzondere waarde, die men na het inleidend woord verwachtte en mij er eigenlijk weinig van bij bleef wil ik mij toch eenige opmerkingen veroorloven. Het stuk zou zeer aardig zijn om eens eenmaal te lezen, verder niet. Aanspraak op geestigheid mag het maken, en het wil dit dan ook, zeer vooropgezet. Fijn is evenwel de geest niet, helaas vaak zeer gezocht, met woordspelingen, die bij eenig nadenken bijna ieder kan bedenken. De toespelingen op den tegenwoordigen tijd met het tegenwoordig vrijwel ongemotiveerde afgezaagde belachelijk maken van rechters, dokters, generaals, en kooplieden zijn vaak ergerlijk en evenzoo moest de heer Canter aanprijzing van zijn eigen werk in zijn eigen werk zelf maar achterwege laten. Dat is niet te harden „Het geestig blijspel“, waarvoor men zoogenaamd minder geeft dan voor boeren proza wordt er niet aangener op.

Trouwens, de geheele opzet lijkt mij eenigszins gekunsteld en gewild en niet alles even origineel. Mij dunkt 't ding is zoo gemaakt. Er moest een tragi-comedie geschreven worden waarin de noodige haat en geest in geuit werd. Dus er komt een moord in voor, die weer den dood als gevolg heeft, de juiste plaats is hiervoor Spanje. Voor geestwinkels ligt de scheederszaak voor de hand; natuurlijk, wij hadden toch ook aan Figaro gedacht. Geheimzinnigheid vindt men in een diepe put in voldoende mate. Dit alles doet er nu niet zoo veel toe, als de schrijver van het geheel maar iets natuurlijks en de personen meer levend had gemaakt, in welk opzicht het eerste bedrijf en de barbier en zijn vrouw m.i. nog het beste zijn.

Het stuk zal binnenkort in Groot Nederland verschijnen.

T.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Lenteliedje.

De takken zwellen aan de boomen
De zwaluwen weeromme komen
De Lente doet met blij gejuich
Van zachte tulpen het ruig
Versomberend winterkleed verdwijnen.
En in jou blauwe oogen gaan schijnen
Lichtglanzen en over je bruine haren
Komen zoo schoone schijnsels gevaren;
Het is omdat in je ziel
Een wintersomber beeld verviel
Met 't komen van de Lente.

A.

Recht.

Naar aanleiding van verwarde begrippen over vodjes papier, duikboten-oorlog, neutraliteits-schennis en dergelijken.

Er leefden eens, eeuwen is het geleden, twee mannen.
De een was groot en sterk en de andere was zwak. Deze

was dus de slaaf van de eerste, en die dwong de ander voor hem te jagen en te vissen. En omdat hij sterker was werd hij gehoorzaamd, en de ander deed alles wat van hem verlangd werd, en vond dit natuurlijk. Hij dacht niet aan verzet.

Later kwamen in die streek nog meer mannen, en ook zij gehoorzaamden aan de sterke, immers hij was veel grooter en sterker dan zij, en zij dachten niet aan verzet.

Maar eens werd de sterke man gewond, en verscheidene dagen lang kon hij slecht lopen; en hij werd niet meer gehoorzaamd. Immers hij kon zijn slaven niet bereiken om hen te dwingen. Toen hij weer hersteld was wilde hij hen straffen, maar zij hadden nu de vrijheid gekend, en verzetten zich.

En zij hielpen elkander.

Voor hun groter aantal moest de sterke onderdoen. Toen werden de vroegere slaven niet langer gedwongen, en deden ze wat ze wilden.

Maar er ontstond onenigheid over gevangens wild en over vruchten die de een gezocht had en die door de ander waren opgegeten.

En zij hielpen elkander niet meer.

En sommigen van hen werden door de overigen vermeden en de vroegere meester dwong dezen weer voor hem te werken. En hun aantal werd groter dan het aantal vrijen. En toen wilde de meester met hun hulp ook deze weer tot gehoorzaamheid dwingen.

Maar ziet, onder hen was een wijs man. En hij sprak tot hen, tot de slaven en tot de vrijen en hij waarschuwde hen voor het lot dat hun te wachten stond wanneer ze de vroegere meester weer zouden moeten gehoorzamen. En hij wees hun er op dat ze alleen gezamenlijk deze konden weerstaan, en dat zij dus te samen blijven moesten, en elkander tegen hem moesten bijstaan, en dat zij elkander moesten helpen om te leven.

Zo deden zij.

De een kon beter in de bomen klimmen om vruchten te plukken, en een ander kon beter hard lopen om wild op te jagen, en een derde kon goed raken met stenen, en hij liet het wild naar zich toejagen. Zo verdeelde de wijze man het werk, en ieder had nu een vaste taak, en zij leefden gelukkig.

Toen stierf de wijze man. Men miste zijn ervaring en leiding en de man die goed klimmen kon wilde nu vissen en de visser wilde eens jagen en zij lieten hun eigen werkzaamheden na. Maar nu bleek dat de visscher niet gooien kon en de jager kon niet boomklimmen, en allen leden gebrek en zij werden ontevreden.

Zij hadden behoefte aan wild en met elkaar dwongen zij de jager om wild te vangen. Zij hadden behoefte aan vis, en gezamenlijk dwongen zij de visser om uit vissen te gaan. En gedwongen gingen zij weer aan hun eigen werk, en ze begrepen dat het zo moest in hun eigen belang, en zij overlegden voortaan te zamen wat het beste was.

Zij vormden een staat.

En anderen vormden een andere staat.

En zij visten in hetzelfde water, en joegen in hetzelfde woud, en er ontstond onenigheid. Immers de jager wierp het wild dood dat door vreemden opgejaagd was. Toen zij dit opeisten wierp hij hen met stenen, en er ontstond oorlog. En in die oorlog verloor de ene partij de jager en de andere de visser. En beide partijen leden gebrek aan iets, en zij bemerkten dat ze onverstandig handelden en sloten vrede, en voortaan ruilden de ene staat de vis die over was bij de ander tegen wild. En zij gingen samen op jacht en konden dan meer wild vangen. En zij beraadslaagden vaak samen.

Zij vormden een grotere staat.

En deze staat werd nog groter, en ook andere zwakkere staten werden gedwongen mee te doen, als zij een goede jachtplaats of goed viswater hadden. En de staten groeiden totdat niet iedereen alle leden van de staat kon kennen. Over belangrijke zaken beslisten alle leden van de staat te zamen, en wat de meerderheid wilde, gebeurde. Immers deze was sterker en kon de minderheid dwingen. En maakten bepalingen hoe voortaan iets gebeuren moest, en wat het recht, en de plicht was van iedere staatsburger. En zij schreven dit op, om het niet te vergeten, en voor mensen die bij de beslissing niet aanwezig waren. En men noemde dit wetten. En al die wetten samen noemde men het recht. En dit recht voorkwam twist en diefstal bij de burgers van de staat. Want wie tegen het recht handelde werd gestraft door de staat, want de staat had macht, en wilde dat het recht gevolgd werd. En men noemde het onrecht wanneer iemand anders handelde dan in het recht bepaald was.

Er waren meerdere grote staten ontstaan; deze hadden onderling vaak onenigheid en soms voerden ze oorlog. Maar het was zelden dat een oorlog voordeel aanbracht, en de oorlogen werden uitzondering. Gedurende de tijd van vrede werd veel handel gedreven tussen burgers van beide staten en wederkerig stonden zij handelaren en reizigers toe in elkaars gebied te komen want dit bracht hun zelf ook voordeel, en zij hadden de handel nodig. Wederkerig beloofden de staten elkaars burgers te zullen beschermen als de eigen. De staat kon dit doen, immers de staat had de macht, en in de wetten van de staten werden artikelen opgenomen hierover en zo werd ook dit door het recht geregeld.

Maar de ene staat kon de ander niet dwingen, want zij waren ongeveer even sterk en hadden veel bondgenoten om hen te helpen als zij aangevallen werden. Er ontstonden soms verenigingen van staten die in een bepaald geval hetzelfde wilden, en een enkele keer konden zij gezamenlijk een andere staat dwingen, want zij waren samen veel machtiger.

Maar de staten vertrouwden elkander niet, en zo mislukten alle pogingen om één grote staat te vormen met macht over allen en alles.

FEUILLETON.

De Professor en 't Meisje.

Hij, de Professor, was een groote, zware man, die veel belang stelde in sociale kwesties.

Zij, het Meisje, was een klein, tenger persoontje, dat nog veel meer belang stelde in de dingen harer directe omgeving.

Hij was knap maar leelijk, zooals zoo vele professoren.

Zij was knap maar dom, zooals verscheidene meisjes.

Hij was professor geworden, juist omdat hij zoo knap was en op wetenschappelijk gebied zooveel van zich had laten hooren.

Zij was gaan studeeren omdat een of andere zonderlinge, gestorven oom, Peter heette de man, haar een groot legaat vermaakt had, op voorwaarde, dat zij aan een Nederlandsche universiteit zou afstudeeren. Aard en aanleg hadden haar eigenlijk voor heel andere doeleinden bestemd en al haar studievakken, al haar practische oefeningen en boeken, vormden voor haar even zoo vele verschrikkingen, avond aan avond zat zij in haar kamer, haar kleine heiligdom en zwoegde daar over al die nare boeken, waarin die verschrikkelijke vraagstukken, tot zij dikwijls moedeloos en woedend werd en met 't enthousiasme dat bijna al haar denken en doen kenmerkte, verwenschte zij dan haar oom Peter, of liever zijn dood en meer uit egoïsme dan uit menschlievende overwegingen, wilde zij wel, dat hij nooit gestorven was, met groote oogen kon zij dan naar alle hoeken der kamer rondzien, alsof zij hieruit de meest geschikte zocht, om de heele rommel in te gooien. Voor 't echter zoo ver kwam, zakte haar woede en dacht zij aan de wensch van haar moeder, die zich alle mogelijke opofferingen getrooste om

haar te laten afstudeeren en die zoo zeer verlangde naar den dag, dat 't diploma en 't legaat haar zouden zijn. Het woedende hoofdje zakte dan in de handen en de groote oogen staarden weer in de boeken om te lezen en te begrijpen, maar enkel woorden zag zij, want na zoo'n buidrong geen der zinnen meer tot haar door, zoodat zij ze eindelijk dan maar sloot, die onbegrijpelijke boeken om naar haar moeder te gaan en er dan nog eens over te spreken om de studie op te geven, omdat 't haar onmogelijk was door te werken, alleen maar om dat nare geld. Maar de moeder, die in 't heele stadje bekend stond als een verstandige vrouw, vond het gekheid om, ter wille van een meisjesgril en eenige onaangename jaren, zoo'n kapitaal weg te gooien. Zij begreep niet dat haar dochter niet liever door die enkele zware jaren heenbeet, om daarna een vrije en zelfstandige positie te hebben, in plaats van als juffrouw van gezelschap of in een andere ondergeschikte betrekking, haar heele leven te moeten slijten. Zij begreep niet dat de bezwaren van haar dochter niet enkel op een gril maar werkelijk op onmacht berustten, want deze moeder was een verstandige vrouw en werd er door iedereen voor gehouden. omdat zij zorgde voor de materiele belangen van haar kind, maar dat zij haar eigen dochter niet begreep, zag geen van de buitenstaanders en voelde zij zelf niet.

De groote zware Profeseor was voor 't meisje de groote struikelblok. Voor eenige examens was zij al, na veel moeite geslaagd, maar dit vak, dit groote, belangrijke vak, waarin hij doceerde en haar examineerde, daarvoor was zij al drie keer gezakt en hopeloos zag zij de vierde keer tegemoet. Trouw volgde zij zijn colleges, luisterde aandachtig en noteerde nauwkeurig, wat hij vertelde over . . . ja, wat doet het er toe of 't over theosofie, chemie, of taalkunde ging. Zij had 't land aan die groote, zware man, die haar altijd zoo onvriendelijk aankeek, was haast bang voor hem,

Geleerde mensen die het recht bestudeerden, beproefden ook voor de staten wetten te maken, al ontbrak de macht om dit recht te handhaven. En wanneer de wetten die zo door hen bedacht werden niet lastig waren voor de staat, en niet kostbaar of nadeelig, dan verzetten de staten er zich niet tegen, en ze lieten de statenwettenmakers hun gang gaan. Aan een lastige wet echter onderwierpen ze zich alleen als deze hen op een andere wijze voordeel bracht, immers er was geen macht boven hen om hen te dwingen, die een werkelijk statenrecht kon samenstellen. En zo vermaakte men zich met deze statenwetjes die geen macht hadden.

Er werden zelfs wetjes gemaakt voor het geval van oorlog. En ook hiertegen verzette men zich in vreedstijd niet: immers dit zou alleen nadeel kunnen opleveren doordat de staat dan nog meer gewantrouwd zou worden. Toch waren er mensen die aan de kracht van deze wetjes geloofden.

Toen kwam er een grote oorlog waarin alle staten betrokken waren. Aangezien nu de internationale tractaten en verdragen ophielden enig voordeel aan te brengen, hield men zich er niet meer aan, behalve in bijzondere gevallen waarin dit nog onvoordeliger zou zijn. En alle staten deden zo en de internationale afspraken vervielen. Sommigen noemden dit onrecht, want zij hielden deze afspraken voor recht, zooals zij gewend waren de afspraken van de burgers van hun staat recht te noemen, waaraan zij door de staat onderworpen werden. De mensen die echter het verschil inzagen deden hun best om tot een vrede te geraken en dan alle staten tot een grote staat samen te voegen, die over alle staten macht zou uitoefenen en hun een statenrecht zou kunnen opleggen. Na verloop van heel langen tijd slaagden hun pogingen.

Zo waren er ook mensen die niet inzagen dat wanneer een machthebbende staat uiteenvalt in een afzonderlike, geen voldoende macht bezittende personen of partijen, ingeval van revolutie en burgeroorlog, dan facto isso onmiddellijk het recht ophoudt, en dat de meest „onrechtvaardige” feiten dan vrij mogen geschieden. Wel zal wanneer een nieuwe macht gevormd is door andere combinaties van personen en van partijen een nieuw recht ontstaan waartoe meestal verscheidene oude wetten in hun geheel of gedeeltelijk zullen worden overgenomen, soms zelfs stilzwijgend. Wel zal ook de nieuwe macht vaak straffen voor feiten in het rechtloze tijdperk bedreven en zich daarbij beroepen op het oude soms zelfs op het nieuwe recht, maar dit is slechts om zijn strenge straffen, vaak uit wraak opgelegd, of uit vrees, een wettelijk tintje te geven, en daardoor zijn aanhang en daarna zijn macht te vergroten. En in zekere zin heeft de nieuwe staat ook het recht hierin naar willekeur te handelen want hij heeft de macht daartoe, al grondt zich dit recht dus niet op wetboeken. Maar revolutie en oorlog zijn beide toestanden die buiten controle van het recht vallen.

S.

en hij vond 't belachelijk, dat domme kind, dat 't toch nooit leerde en maar steeds weer examen kwam doen, waarom ging zoo'n wicht niet liever naar een kookschool.

En toen gebeurde het, dat eenigen tijd later 't opzienbarend nieuwtje door de heele stad ging, dat de moeder van 't Meisje, met de Professor ging hertrouwen. Waarom, en hoe zij elkaar hadden leeren kennen? Ik weet 't niet! Waarschijnlijk waren er wel booze tongen die beweerden, dat de moeder een zoo verstandige vrouw was, dat ten slotte geen middel haar te erg was om 't groote kapitaal voor haar dochter te verkrijgen; en wat betreft de Professor, niemand zal 't hem kwalijk genomen hebben dat hij, die niet zoo heel jong meer was, zich vaster aan één persoon bond die, zoowel hem de zorgen van 't voorhoofd kon kussen, als zijn gedragen goed herstellen.

Zeven weken waren zij getrouwd, toen 't meisje voor de vijfde keer examen zou doen, ditmaal bij haar vader en iedereen verwachtte, ja wist nu wel zeker, dat zij slagen zou, dat ditmaal de groote Professor, ondanks zijn stipte rechtvaardigheid en zijn ongevoeligheid, toch wel een weinig door de vingers zou zien. Maar het liep geheel anders, zij zakte, het kleine Meisje, woedend was zij op de groote zware Professor, des te woedender, omdat deze nu ook nog haar vader was.

Aan tafel 's middags was het een sombere stemming in 't huisgezin van de zware Professor, met de verstandige vrouw en 't kleine Meisje tot dochter. Een van die sombere dagen, die door de talrijke mislukte examens reeds een gewoonte waren, doch nu door een persoon meer gedeeld werd.

's Avonds liet de Professor 't Meisje boven bij zich komen, in zijn enkel door de vele boeken opgezelligde kamer; en toen zij op een van de hooge rechtleunige stoelen was

VEREENIGINGSLEVEN.

Electrotechnische Vereeniging.

Gewone Vergadering op Vrijdag 4 Mei 1917, des avonds ten 8¹/₄ ure, in het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium.

Spreker: de heer Ir. F. D. Pigeaud.

Onderwerp: „De ontwikkeling der constructiedeelen van electrische machines”.

Technologisch Gezelschap.

Algemeene Vergadering op Vrijdag 4 Mei 1917, des avonds 8 uur, in het gebouw „Ons Huis”, Oude Delft 201.

Spreker: Dr. Ir. A. van Rossem, Directeur van de Rijksvoorlichtingsdienst t. b. v. d. Rubberhandel.

Onderwerp: Recente Onderzoekingen in verband met de keuring van rubber.

Snjeuntojounsselskip „Frisia”.

It giet al whet better mei ús omkes, ien fen hjarren het einlik wer tiid foun mei te priuwen fen 'e reade baei. Omke Foatlap wier it. Hy wier wakker ynnomd mei ús berntsjes, en sy hawwe in bulte fen him leard. Hy wirdt njunkenlytsen in man fen underfiening. en dat is him ek wol oan to sjen. De eabarre scoe yet ek komd wêze mar it bistelde ny berntsje moast fo plak bliuwe en de eabarre koe him net mei krije. It mes wier oars sa moai skerp. Hawar, de tsjinst, hat wol faker it spul yn tizen brocht en der binne wy al sawhet oan wend. Pake Matten wier ek oer, en ik liuw dat dy yet ik measte fen 'e reade baei hawn hat. It wier bêste, warme en kâlde baei oars, en Pakes pyn yn 't liif wier al gau oer. In oare kear; nei de vakausje, scille wy ek wer ris what mear sjonge, dat is der nou by bliuwn.

De Foarsitter,

JAN SCHEPERS.

Bladvulling.

DE HELD VAN „ODIN” (EENMAAL).

Drinken wij het asempeje der heldjes in. Dit zal me toch een smulpartijtje geven. Maar het Knornerusje *) moet ons eerst een zedelijk steuntje bezorgen. Dat ventje heeft toch al zooveel beleefd in het hoofdstadje.

Wat! Wat! Wat heeft me daar dat (zwam)broekje een pretje gehad! Hem zij een pluimpje.

*) Excuseer dit drukfoutje.

Het Redaktietje.

gaan zitten, vertelde hij haar er een oogenblik over gedacht te hebben haar te laten slagen — ten slotte hebben toch nog alle professoren, zelfs mijn vader een menschenhart, dacht 't Meisje — maar dat hij 't niet alleen om haar onvoldoende capaciteiten, maar ook omdat hij 't zoo beter vond, gelaten had, „wanneer jij” zoo ging hij voort „geslaagd was, dan had je hierna nog verscheidene examens moeten doen, misschien was 't je gelukt, misschien nooit, zoo ja, dan had jij je zeer zeker door dat groote kapitaal een mooie positie kunnen verwerven, maar in ieder geval had 't je nog jaren van je jonge leven gekost en die zijn meer waard, dan al 't geld dat jij er mee verdienen kan, daarom kind, heb ik er met je moeder over gesproken, en hoewel zij vele bezwaren had, heb ik haar eindelijk toch overtuigd, vooral ook door 't argument, dat ik jou nooit zou laten slagen, zoo dat je dan toch nooit afstudeeren kon. Het is een vriendelijkheid van me, dat ik je dit vertel, want dan kan je er nu vast met de studie uitscheiden, en een andere betrekking zoeken, want als mijn professorsinkomen ophoudt, zal je in je eigen onderhoud moeten gaan voorzien, je weet waarschijnlijk al wel, hoe je dat 't liefst zult doen. Ik kom meteen beneden en dan geloof ik dat we wel een klein feestje ter eere van je zakken kunnen houden. Ik feliciteer je wel”.

Hij had 't veel vriendelijker kunnen zeggen, de Professor, maar ik weet niet wat er dan gebeurd was, nu vloog zij hem, met al haar oude enthousiasme, dat door de studie wel wat in de verdrukking was gekomen om den hals en zoende hem op bei zijn wangen. Het was hem zelden gebeurd de groote man en zij, zij had nog nooit een Professor gezoend. Daarna rende, vloog zij bijna de trap af naar haar moeder toe, terwijl zij door 't huis! schreeuwde: „Hoera, hoera, oom Peter leeft weer”.

17-4-'17.

A.

MUZIEK.

Tannhäuser bij de Ned. Opera.

Het wakkere bestuur der Vereeniging „Kunst aan Allen” heeft Donderdag 19 April zijn leden in de gelegenheid gesteld de opvoering van de prachtige „Tannhäuser” door de Ned. Opera bij te wonen en getuige het langdurig applaus, dat zich, zoowel na de ouvertüre, als na elk der drie bedrijven deed hooren, kan opgemerkt worden, dat allen buitengewoon voldaan waren, zoowel over het „geziene” als het „gehoorde.”

Van de vrouwelijke hoofdrollen, hadden zoowel „Venus” als „Elisabeth” prachtige stemmen en hebben beide in hunne verschillende rollen menigmaal de hoorders in verrukking gebracht. De woordenwisseling tusschen de Godin der Liefde en Tannhäuser in het eerste bedrijf werd prachtig gespeeld en gezongen en zeer mooi was de plotselinge overgang van de „Venusberg” met zijn Bacchanten en Nymphen, Satyrs en Faunen naar het Thüringer dal in verrukkelijken lentetooi, waar een herder op zijn schalmei speelt en de pelgrims voorbijtrekken om op te gaan naar het heilige Rome. Alles ademt rust en vrede; in de verte liggen verscheidene dorpjes tegen het gebergte aan, op welks top de „Wartburg” zichtbaar is.

Ook in het tweede bedrijf de „Sängerkrieg” was het decor mooi in overeenstemming met de tijden der middeleeuwen. De groote ridderzaal zich onder de opgewekte muziek vullende met een uitgelezen schare ridders en edelvrouwen; het prachtige uitzicht op het dal; de wedstrijd, wie het schoonst de Liefde kan bezingen; het was alles zoo prachtig, dat ik zelden nog een opera zag, waar zoo

alle factoren medewerkten en een zoo schoon geheel vormden. De eenige wanklank was het koor der pelgrims in het laatste bedrijf, bij de terugkeer uit Rome. Een oogenblik zongen ze zonder begeleiding, doch toen het orkest inviel bleken de pelgrims dermate gezakt te zijn, dat het ongeveer een halve toon scheelde, hetgeen afschuwelijk klonk. Doch dit wat ook het eenige wat stoorde. Van Raalte's opvatting over de Ouverture was wonderlijk; de inzet van het pelgrimskoor ontzettend langzaam te nemen en de motieven der Venusberg, daarop in een razend tempo te laten spelen; ik hoorde het nog van geen dirigent en ik kan ook niet zeggen dat het me aangenaam aanded.

Indien er nog wat aan de koren gewerkt wordt, dan kan de Ned. Opera gerust de vergelijking met andere en buitenlandse gezelschappen doorstaan. Naar wij later vernamen worden de koren voorbereid door Allard de Ridder. De resultaten zijn niet erg fraai tot nog toe. In Lohengrin was het ook soms niet om aan te hooren.

C.

Maandag jl. was het feest in Den Haag en in Arnhem. In Den Haag omdat de Fidelio onder Willem Mengelberg en zijn voortreffelijk orkest met medewerking van prachtige solisten, werd opgevoerd; in Arnhem omdat van Anrooy er zijn afscheidsfeest vierde. Verscheidene grootheden in de muzikale wereld (Wagenaar, Van Gilse e. a.) zouden overkomen om door hun tegenwoordigheid nog meer luister bij te zetten. Een groot souper zal den avond en daarmede van Anrooy's loopbaan als dirigent te Arnhem, besluiten.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Van af heden ter overname aangeboden aan den Van Leeuwenhoeksingel:

Zit- en Slaapkamer.

Te bevragen J. H. REISEGER, Baronielaan 170, Ginneken.

Te koop: Prof. Dr. J. TEICHMÜLLER

„Lehrgang der Schaltungsschemata”

voor f 25.— onmiddelijk te aanvaarden.

Brieven onder No. 1599, Bureau van dit Blad.

WEGENS DIENSTPLICHT

een goede Kamer, (O.D.)

voor een jaar ter overname aangeboden, van af Augustus.

Inlichtingen bij den Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Oude Platina Kroezen

en ander PLATINA-AFVAL wordt ingekocht à f 7.— per gram.

Adres L. SIMONS, Westeinde 301a.

Telefoon Haag. 170.

's Gravenhage.

„ONS HUIS” Gelegenheden OUDE DELFT 201 voor Koffietafel.

(NAAST MUSEUM VAN MEERTEN).

Lokalen te huur. Installatie voor Lichtbeelden.

„AU FIGARO”

G. KIELA. ☒ ☒ KAPPER.

Oude Delft 166.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 3 MEI 1917. No. 24.

INGEZONDEN.

Open brief aan de Redactie.

Maar m'n waarde Redactie, ik kan me toch heus niet begrijpen, hoe u 't bedenkt om m'n vorige brief in uw blad te gaan drukken. Strikt vertrouwelijk was het een handelsbrief om zo te zeggen.

Ik had bedoeld dat in ruil voor uw werk die mij voordeel bezorgde, ik u een deel van de winst geven zou, en dan verder met Vermouth propaganda zou maken, systeem Haagsche Post, die twee knaken geeft voor een puntlicht, en zo de kolommen met keurige verzen steeds heeft gevuld; zo z'n oplaag vergroot en de zaak doet floreren.

Maar nu, in plaats van uw voordeel te zien, (ook het mijne, dat is zo) gaat u na weken m'n briefje nog drukken, 't was toen lang al verouderd. Dat niet alleen, zelfs schrijft u een antwoord zo maar er onder. d'Enigste troost die me blijft is dat 't eig'like waar het op aankomt. niet wordt gezegd, en... niet iedereen snapt het, want zelf doe 'k het ook niet. 'k Lees er in dat u een dichter me noemt, en m'n wijze van schrijven voor iets biezonders verslijt; de nuchtere waarheid is deze:

Propagandist ben ik van de Bond tot Verfraaiing van Briefstijl. 'k Merk dat m'n streven sukses heeft, uw antwoord altans doet me hopen, dat voortaan wij ook ú tot de voorstanders rekenen mogen.

Dit schrijven mag u wel drukken, en 'k dank u voor 't geven van ruimte. S.

Gaarne zagen wij uw S.W. propaganda op de juiste plaats, d.w.z. in elk geval niet bij Papoe, toezendingen van vermouth zouden dan ook beter via de Redactie kunnen geschieden. Zoo gij het hier oneens mee mocht zijn, wend dan uw leutige propaganda maar alleen tot het nut van de briefstijl aan.

REDACTIE.

Het Nederlandsch Studenten-Congres.

't Kongres is een mislukking geweest. Ik zal de laatste zijn het te ontkennen. Maar 't verdiende beter lot dan afgemaakt te worden als de heer T. in het vorig S.W. meende te moeten doen.

Het had ons gevoel van saamhoorigheid willen versterken, het dacht de studentenwereld 't besef bij te zullen brengen in een grooten tijd te leven, het zou pogen de traagheid en lijdelijkheid onder ons te bestrijden.

En „verder niets”.

Ieder zal moeten toegeven dat er ook *niets* meer nodig ware geweest, wanneer de opzet van dit kongres eenigermate aan zijn doel had beantwoord.

Dat deze betooging zoo deerlijk in 't water is gevallen is evenwel geen bewijs voor de onvaste leiding in dit bijzonder geval alleen; er zou wel een wonder gebeurd moeten zijn wanneer uit een studentenwereld in ruste een koor van krachtige stemmen ware opgegaan dat den lande zou hebben verkondigd dat wij ons bewust voelen van onze plichten en sterk om ze te vervullen.

„Hij die zonder zonden is werpe den eersten steen!” De schuld ligt niet zoo zeer bij het kongresbestuur; evenmin bij de Corpsen die zich aan officieele deelneming onttrokken, noch bij buitengewone laksheid van corpsleden, ook niet bij de redevoeringen der professoren waarvan een te hol, een andere te idealiseerend, de derde te geleerd was. De fout zetelt in de algemeene geestesgesteldheid der studentenwereld. Hierin had 't kongres verbetering willen brengen.

„Verder niets.”

Het is op een groote teleurstelling uitgelopen, maar vergeefs gehouden is 't toch niet. Al was 't alleen om de gloedrijke rede van den heer Jonkman over „De feilen der Nederlandsche Studentenwereld.” 't Is jammer dat de heer T. dit lichtpunt door zijn pessimistische beschouwing heeft verduisterd.

De heer Jonkman sprak in de eerste plaats over gebrek aan verdraagzaamheid, 't geen zich uit in de onderlinge verhouding der algemeene studentenverenigingen.

Hij noemde 't repetitoren-stelsel als een gevolg van onze

berusting in 't geestdoodend examenwerk, van 't feit dat we niet trachten in overleg met de professoren de studie op gezonden leest te schoeien.

Hij herinnerde aan onze maatschappelijke plichten als voorgangers van minder ontwikkelden. Hij wees er op welke geweldige invloed ten goede kan uitgaan van de studentenwereld wanneer zij 't initiatief nam tot afschaffing van alcohol, wanneer in haar midden een eind werd gemaakt aan de losbandigheid op zedelijk gebied.

Tenslotte leidde hij ons in gedachten rond over de heele aarde, door Oost- en West-Indië, door Vlaanderen en Zuid-Afrika en wekte ons op te bedenken dat we vooral tegenover ons volk een bizonderen plicht hebben te vervullen.

't Is een verblijdend teeken dat dergelijke denkbeelden in onze studentenwereld reeds hier en daar tot rijpheid zijn gekomen. Het moet de welgezinden op 't congres bezielen hebben met de hoop op een betere toekomst, het moet hun een prikkel zijn geweest tot verhoogde inspanning voor hun idealen.

Dat is bereikt.

„Verder niets.”

30-4-'17.

C. S.

Aan C. S.

Gij zegt dat er ook „niets” meer nodig ware geweest, indien het doel van het congres eenigermate bereikt was. Maar zou het wel onder deze omstandigheden mogelijk zijn geweest, om het doel op dit congres zoo maar te bereiken? Zou het (hetgeen men schreef in Propia Cures) niet veel beter zijn geweest om dit alles in de studentenweekbladen te behandelen, waar het veel meer menschen onder de oogen komt, ook blijvender indruk kan achterlaten en door debat tot later op een congres te nemen besluiten de voorbereiding is. Om te zien, dat er al zulke ideeën als die van Jonkman bestaan, zet men toch alleen geen congres op touw, als ze op een andere wijze veel meer invloed kunnen hebben. En hoe kan men de algemeene geestesgesteldheid van de studentenwereld zoo maar door een congres verbeteren, waar slechts een klein aantal aanwezig is en waarschijnlijk, omdat er geen bepaalde besluiten genomen worden, ook alleen maar de voorstanders, dus een bepaalde categorie en wat nieuwsgierigen komen. Hoe was hiervan verbroedering te verwachten, waar deze nog nergens een aanvang nam. Op een godsdienstige samenkomst, waar ieder met hetzelfde doel heengaat, is dat geheel anders, eveneens was dat het geval op de congressen in Vlaanderen, waar elkaar geheel vreemde, maar niet vijandige elementen verbroedering zochten.

Gij gooit de schuld van de mislukking op de geestesgesteldheid der studenten, die evenwel juist verbeterd had moeten worden. Maar door de mislukking juist komt m. i. duidelijk uit, dat het congresbestuur te voorbarig en te idealistisch was; het gebruikte het verkeerde middel of men kan ook zeggen, het streefde met dat middel een daarvoor te vaag en te weinig voorbereid doel na. Dit op uw „verder niets”.

T.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 25 April 1917 No. 5786' afdeeling O is voor het tijdvak van 1 Mei tot en met 31 Augustus 1917 benoemd tot assistent voor de theoretische en toegepaste natuurkunde aan de Technische Hoogeschool D. Coster, Delfgauwsche weg 163, Delft.

Met ingang van 1 Juli 1917 benoemd tot amanuensis voor de microscopische anatomie aan de Technische Hoogeschool W. F. Munnik en voor het tijdvak van 1 Mei tot en met 31 December 1917 tot bediende-stoker bij de microscopische anatomie aan genoemde school C. Sutter.

CORRESPONDENTIE.

Louis Petitor. Zou ons uw ware naam bekend gemaakt kunnen worden?

RED.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 4 Mei. Theater-Verkade. 8 uur. M'n Tante uit Honfleur.

Koninkl. Schouwburg. Opera Falstaff van Verdi. (In de Nederlandsche taal).

Princesse-Schouwburg. 8 uur. Koninkl. Vereeniging Het Nederlandsch Tooneel. Pygmalion.

Diligentia. 8 uur. Concert, door Annie Ligthart en Leon Rudelsheim.

ROTTERDAM.

Vrijdag 4 Mei. Grootte Schouwburg, 7½ uur: De steunpilaren der Maatschappij. Tooneelsp. v. Henrik Ibsen.

Tivoli Schouwburg. 8 uur. Die lustige Wittwe.

Grootte Doelezaal. 7½ uur. Gemengd Koor. Dir. G. Rijken. „La croisade des enfants”.

ADVERTENTIEN.

J. J. PETIT. - Hypolitusbuurt 31.
TELEFOON 591.

Specialiteit in Heeren Modes en Hoeden.

Nieuwste modellen in Stroohoeden.

Reclame-prijzen: MATELOT'S.

„THE NOVELTY HAT” . . . f 1.85

„THE SEASON HAT” . . . f 2.25

„THE SPECIAL HAT” . . . f 2.75

„THE AMERICAN HAT” . . . f 3,50

Elke hoed is voorzien van persleer waar door deze op iedere hoofdvorm past.

De Economische Toekomst van Nederland

door Z. E. MINISTER TREUB.

INHOUDSOPGAVE:

Inleiding; De kosten van den oorlog; Vaagheid omtrent de dekking der krijgskosten; Het economisch verlies der neutralen; België en Nederland; Warenrijzen na den oorlog; Voorbereidingen van belligerenten voor den economischen strijd; Hun toekomstidealen omtrent de inwendige industriele organisatie; Hun verhoogde belangstelling in den landbouw; De vermoedelijke terugslag van den oorlog op onzen landbouw; Onze scheepvaart en onze spoorwegen; De concentratie van ons bankwezen; Kapitaal en arbeid; Bevordering onzer nijverheid van staatswege; Reorganisatie van het departement van Landbouw, Nijverheid en Handel; Onze industriele expansie; Moederland en koloniën; Besluit.

Bovenstaand werk is aangekondigd spoedig te zullen verschijnen.

Prijs ingenaaid f 2.50, gebonden f 3.—.

Bestellingen worden gaarne ingewacht bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33, Delft.